

СЕДЕМ

За да обменя сведения с околното поле, човекът има седем прозореца към света. Само чрез тях той се съобщава с действителността. Всеки от нас, е една невероятна лаборатория, до която околната среда непрестанно доставя сведения за наличието, състоянието и промяната на петте фини елемента – светлина, топлина, звук, мирис и вкус, които в Индия наричат петте татви. Да ги съпоставя със собствените си житейски стойности и да реагира на възможни опасности. Но ние всички сме различни и възприемаме и преценяваме сведенията от околната среда различно. Човек, на когото е затворен дори и един от прозорците, не би могъл да се справи без помощта на другите.

Докато усещането за топлина, възприемането на звука и светлината става чрез кожата, ушите и очите, то въпросът за напрегнатостта на полето и движението или с други думи усещането за наличие и изменение на полето – на електромагнетизма, се свързва със шестото чувство, което е развито в различна степен както у хората така и в животните, с уговорката, че животните в определени случаи са облагодетелствани, което се вижда от масовите им миграции и отличното чувство за ориентация.

С тия четири сетива природата ни е направила съпричастни към това, което става в най-големи мащаби във Вселената. С тях ние се ориентираме за трите физически качества на околното среда, за стойността и изменението на напрегнатостта на полето и неговата посока. Ние имаме нужда от тях за нашето съществуване, като ги възприемаме отвън и отдаваме навън, използвайки в себе си само една част, като се стремим да поддържаме необходимото равновесие както вътре в нас, така и между нас и обкръжаващата ни среда. Тези сетива са за физически величини.

Другите две сетива, вкусът и обонянието ни служат да се ориентираме към външната среда, за приемане на храна и при дишането, които се възприемат отвън и се използват вътре в нашето тяло, като се преработват. И в този случай животните са по-облагодетелствани от хората. Тези сетива отчитат химически величини.

През различните етапи на еволюцията в животинския свят, се отварят последователно различен брой прозорци – сетива. Ако трябва да кажем накратко, какво е човекът днес, няма да сгрешим ако кажем, *Човек, това е неговият ум.*

Умът, е седмият прозорец, приобщаващ ни към върховната цел на съществуването ни – познанието. Само той може да съхранява сведенията идващи от другите прозорци, да ги осмисля и изгражда картината на действителността. Затова е важно не само колко ще са отворени другите шест прозореца, за да идват до ума достоверни сведения, но и колко е отворен седмият прозорец към света и каква част от него се вижда от нашия ум.

Символ за съдбата, е зарът за игра, а при зачатие, съдбата озарява, орисва с него ума – колко прозорци да му се отворят и колко да бъдат откренати те. Поради това умът – седмият прозорец, е отворен към действителността в различна степен за шестте сетива.

- Когато е отворен към знанието за светлината, човекът е художник.
- Когато е отворен за звука, е добър музикант.
- Има изключително чувствителни хора за аромата и вкуса. Те са отлични дегустатори.
- Тези, със шестото чувство са ясновидци, екстрасенси.
- А онези с равнопоставено, повишено усещане за повече сетива са добри анализатори.

Във вселената има само един – Вселенският Разум, който е промислил и осъществил Мирозданието. Затова и думата разум, е винаги в единствено число и се състои от две части раз и ум. Раз, означава пръв, първо, първично. Така както броим деянията си: раз, два, три – първо, второ, трето. Човекът няма разум, а само ум и се стреми да следва Разума, като разчита предначертанията му, чрез материалното многообразие.

Нашите деди наричат астрала, вселената – Водите. А тази част от пространството около Земята, която е над атмосферата, в езика *БХАДЖА* е *ГАНА*. От нея, като я уплътнява – *У* надолу, творческата мощ *КХА* изгражда земната материя. Под *ГАНА* е въздухът. Под него е водата, а под нея земната твърд, чието име е *ТАНА*, а на формата и *ШАНА*. *ШАНТАНА*, означава формата и земната кора.

Махабхарата! Това е името на най-мъдрото словесно творение – най-великият епос, създаван някога от хората. Днес той се счита за древноиндийски, но в него е вложена мъдростта от *БАЛКХАРА*, а повествованието му стриктно следва случващото се по време на кръговрата на долната вода. Махабхарата разказва за сътворението на нашата прекрасна планета – Земята и превратностите, които са се случили с нея, докато достигне да съвременното си състояние. За цялото материално многообразие, което съществува днес тук.

Във връзка с нашата тема, ще преразкажа частта от Махабхарата, отнасяща се за първоизточника за сакралния смисъл на числото седем.

Веднъж, цар Шантану отишъл на лов покрай голямата река. Разхождайки се по брега, пред него се случило чудо. От водата излязла прекрасна девойка и той тутакси се влюбил в нея. Представил и се и започнал да я ухажва. Тя също. Казвала се *ГАНКХА*, Ганга. От дума на дума царят и предложил да се омъжи за него и да я направи царица. Тя приела, но пожелала да е свободна в деянията си и никога да не и задава въпроси. Той бил толкова влюбен, че веднага се съгласил и двамата се завърнали щастливи в двореца, в столицата Хастинапур.

След време, в двореца и в цялото царство настанала голяма радост. Ганга родила син – престолонаследник. Цар Шантану, както си му е реда, бил на седмото небе от щастие. Стоял на верандата и се наслаждавал на прекрасната гледка и на голямата река, която течала тихо недалече от двореца. Но се случило нещо странно. Видял Ганга с бебето да излиза от палата и да се отправя към реката. Разтревожил се и незабавно я последвал. Стигнали на брега. Ганга пуснала сина му във водата и той потънал. Царят стоял втрещен и мълчал, защото бил приел условията да не я спира в деянията и и да не я пита за нищо. А тя се обърнала невъзмутимо и с невинна усмивка се запътила към двореца.

Посърнал царят. В двореца започнали да шушукат. Тъга обхванала цялото царство. Но едно зло никога не идва само. Същото се случило и с втория син на царя. Съдбата не пожалила и третия, и четвъртия, и петия, и шестия... и седмия му син. Ганга ги отнасяла до реката и ги пускала в нея. Царят бел съсипан, а царството на ръба на разрухата.

Когато Ганга била отново на брега на реката и понечила да удави и осмия му син, царят не издържал и я спрял. Когато я попитал защо убива синовете му, тя му отговорила.

– Аз не ги убивам, а ги освобождавам от проклятието – да се родят и да живеят на Земята. Ние двамата, също сме прокълнати да се родим и да живеем тук. Но ти не удържа обещанието си и така ме освободи от проклятието. Ще трябва да те напусна. И теб и Земята.

– Но кой и защо ни е прокълел? – попитал царят.

– В предишният си живот, ти беше цар на Махабхишак. Твой приятел беше бог Хиндра, с когото често се събирахте на празненства. Веднъж, на едно такова увеселение ме доведе моят баща – бог Брахама. И ти беше там. Всички присъстващи погледнаха към мен, а аз гледах теб. Когато вятърът внезапно отметна воала от лицето ми, всички сведоха очи. Само аз и ти продължавахме да се гледаме. Това разгневи баща ми и той ни прокле да се родим и да живеем на Земята. Но сега аз трябва да си тръгна.

– Моля те, остави ми сина, да живее при мен.

– Той ще дойде с мен. Временно ще го нарека Деваврата и след време, когато е готов за това, ще ти го върна.

И наистина, след време Ганга върнала сина на цар Шантану и животът в царството и повествованието в Махабхарата продължили. А в чест на прекрасната Ганга именуваха голямата река с нейното име.

„Диханието става камък, камъкът – растение, растението – животно, животното – човек, човекът – дух, а духът – бог”. Така древните са описали еволюцията – Дхарма, Дхао, Пътят. Човекът е пътник и пътува по този път. Достигнал е до петата раза (раса) – човек. Но както писах по-горе, ние всички сме различни и някои от нас все още са по-близо до четвъртата раса – до животните, а други са изпреварили множеството и са по-близо до шестата – до духовете.

Трябва вече да изправим гордо глави. Да не гледаме все ниско в земята – да мислим и да се борим единствено за насъщния и той да ни бъде най-висшият бог. Да погледнем напред и нагоре. Да видим, да разберем, че сме деца и на безкрайната загадъчна вселена, а не само на прекрасната ни майка – Земята...която убиваме.

Символиката в числото седем, е на две равнища:

- Езотерично – за седемте посоки от кръговрата на долната вода. За седемте посоки на радиалното движение. През втория период посоката е една – от всички страни към центъра, а през четвъртия посоките са шест – от центъра

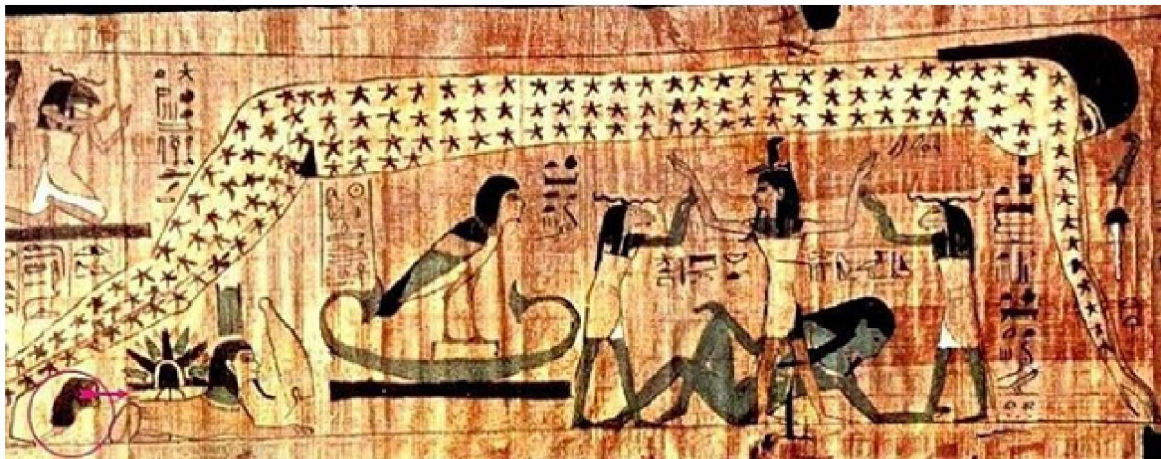
навън, към всички посоки – наляво и надясно, напред и назад, нагоре и надолу.

- Окултно – за седемте човешки прозореца. Такава е и символиката в откъса от Махабхарата. Седемте "удавени" деца са връзките на човека с Мирозданието – седемте пътечки към седемте прозореца на човека, а осмият син, е тялото в което са седемте прозореца или седемте врати или седемте печата – сетивата и умът. За неговото изграждане в майчината утроба са необходими девет месеца.

Но има и други, знакови символи с числото седем, които са известни, но според мен все още неразбрани.

На следващата египетска рисунка виждаме едно голямо, дъгообразно женско тяло, обемащо останалите четири като арка. То е на богинята Нут – символ за Горната вода, астрала, междузвездния вакуум. Затова тялото и е изрисувано със звезди. Легналото тяло, долу в средата, е на бог Геб. Той е символ за земното ядро. Затова тялото му е черно. От него се изправя бог Шу – символ за земното поле. Излизайки от ядрото, то се раздвоява на два полюса – двете му вдигнати нагоре ръце. От двете му страни има по един бог – двете тежнения – гравитацията и левитацията, които поддържат двете му ръце – двата полюса на полето.

Бог Шу, с вдигнатите си ръце и двамата богове около него, образуват езотеричния знак *РАЗА ЛИЛА* – $\Upsilon\Upsilon$, от символичната система *PYP*. Този знак е откриван навсякъде, където е имало българи. Свободните краища на чертите в *РАЗА ЛИЛА* са седем.

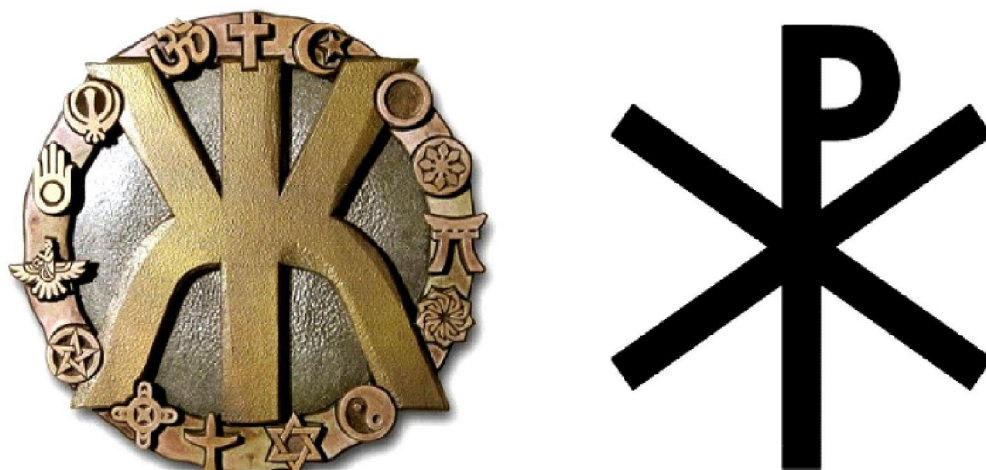
https://scontent-a-fra.xx.fbcdn.net/hphotos-xap1/v/t1.0-9/s720x720/10341865_286563114845262_3090212080198323581_n.jpg?oh=fded6a3e69c95e081e6d0ffdfb8a7ac&oe=54916959
<https://encrypted-tbn0.gstatic.com/images?q=tbn:ANd9GcRjykeU2bKNJFnSPxurAFBsOYWMZu5b8VQiSOgTqz9RFXF92wP9>
http://www.promacedonia.org/vb/vb_sn04.jpg

При разкопки в Плиска, археолози открили бронзова розета. На седемте и лъча има знаци от символичните системи *PYP* и *KXA*.

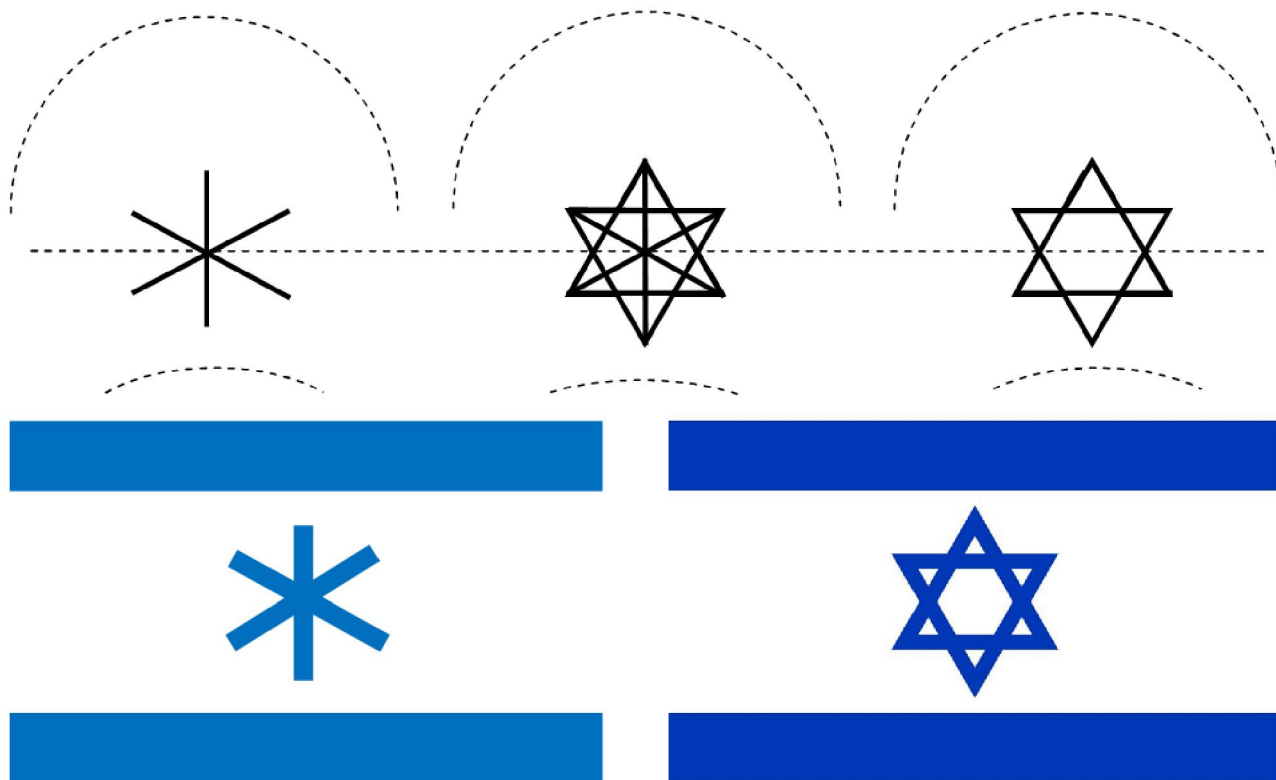
<https://encrypted-tbn2.gstatic.com/images?q=tbn:ANd9GcQKIOHEnUR5nHj21L0be54a48EeAIIIL9ysfmLzFLkv5n41bMYvQw>
https://encrypted-tbn3.gstatic.com/images?q=tbn:ANd9GcTcXP-Pp24MY_Bi7UXcfDdqZqDbZ6D30L-DVUIG6jAXjORGdVdF

Отскоро, от телевизионен сериал и други предавания, научихме за "Знакът на Българина". А той си е древен български знак от езотеричната знакова система *PYP*, за четвъртия период от кръговрата на нашата планета и още по-точно, за времето в което живеем ние днес. Християните му добавиха само дъгичката, горе вдясно на отвесната черта и го обявиха за християнски знак. Двете наклонени черти са буквата Х, а отвесната, с дъгичката – буквата Р. Първите две букви от името Христос.

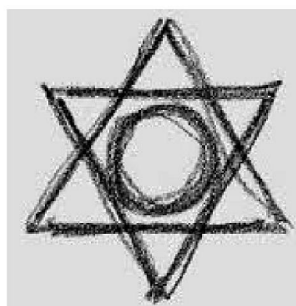
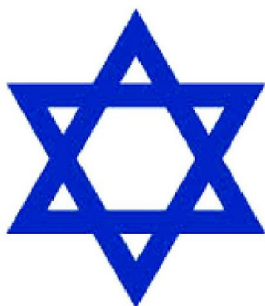

<http://znakutnabulgarina.files.wordpress.com/2013/07/d0b7d0bdd0b0d0bad18ad1822.jpg?w=908>
<http://www.astromeridian.ru/assets/images/magija/9/image098.gif>

Но знаците от *PYP* и цялата система се преобразуват в друга знакова система – *KXA*, по следния начин. "Знакът на Българина", се преобразува в шестолъчна звезда – *KXALA* или *ЗАМАР*, Самар. Тя символизира същото, каквото и "Знакът на Българина" – четвъртия период на нашата планета – времето в което живеем днес.

А за да стане символ за целия кръговрат, в средата на знака *КХАЛЛ* се очертава малка окръжност или се поставя точка. Така посоките в нея стават седем – една навътре, през втория период и шест навън – през четвъртия.

https://encrypted-tbn2.gstatic.com/images?q=tbn:ANd9GcRvj5oiquZeCxlkvcGFfEn_xnluJ9VK3zssO8tYJrLuAn19FJ0m1MQ

<https://encrypted-tbn3.gstatic.com/images?q=tbn:ANd9GcTxbyYXu0wYNZvF8Tfeb8IKBAQPtBLH59xj5FK4CUomJRChOwum7g>

До тук седморните знаци бяха езотерични, отнасящи се за кръговрата на долната вода – за изграждането на нашата планета – Земята. Но има и знаци с двойно предназначение: езотерично и окултно – за човека. Такъв е зарът за игра, символ за седемте посоки при кръговрата, но и символ за съдбата, когато е използван за предсказания и за орисване. При зачатието, съдбата озарява, орисва ума – колко прозорци да му се отворят и колко да бъдат откренати те. Поради това умът – седмият прозорец, е отворен към действителността в различна степен за шестте сетива. Средата на зара, както и средата на шестолъчката с точка в средата, е нашият ум, в който се събира познанието от шестте ни сетива – от шестте страни на зара или от шестте лъча на шестолъчката, а по обратния път, от нашия ум би трябвало да излиза мъдростта – познанието ни за света.

Освен това, броят на точките върху противоположните страни на зара, винаги трябва да е равен на седем: шест и едно, пет и две, четири и три.

http://www.vratovrazka.bg/images/stories/skuka/interesting/dice/roman_dice.jpg

Друг окултен знак, символ, е седморната менора. Средният пламък в нея е символ за нашия ум, а останалите шест за сетивата ни.

<https://encrypted-tbn3.gstatic.com/images?q=tbn:ANd9GcQTjAl4Hi7D5WJ1628366HGaSBnVLRlujrbxn74IM3ltVtXiaEIVA>
https://encrypted-tbn1.gstatic.com/images?q=tbn:ANd9GcSI9TusC5KsV3JAs_uwfgipaozO6x1ifPRO6lo5Ydx1VU0etqA